

108102

Skrevet av
Ragnarvald Krautz,
etter okkupasjonen:
R. Arildseth.

Arildseth

5/7-1982.

Til

Bjørn Østring.

Endelig har jeg fått tid til å slå ned noe av jeg husker fra en bestemt tjenestehandling. Jeg kan når vi møter om så skulle hende, fortelle mere om de tre pfm. Når jeg ikke er det her, er det av hensyn til de tre! God ferie

Hilsen

Ps. Jeg blir borte 2-3 uker,
D.s.

R.

beskjed om dette ved ankomsten til Oslo. Dette ble også gjort. Resultatet kjennes ikke.

Selv om det kanskje ikke har noen særlig betydning, kan det nevnes at X. ble irettesatt av sine overordnede, fordi han selv hadde deltatt i transporten! Han skulle ha blitt i Oslo og deltatt i aksjonen samme dag.

X. har blitt spurt om hvordan han kunne delta i en slik aksjon. Men spørsmålet var jo ikke om man ville delta eller ikke. Man fikk en ordre, og siden politiet var underlagt den militære straffelov, var det bare å vise militær disiplin. Politiet var tidligere gjort kjent med, at i henhold til internasjonal lov, hadde det plikt til å bistå okkupasjonsmakten.

Lovers tilbakevirkende kraft er en sak for seg og skal ikke berøres her. Men når det er hevdet at norsk lov går foran internasjonale lover i det omhandlede tilfelle, blir spørsmålet: Når skal internasjonale lover telle?

Det er grunn til å tro at politifolk som deltok i jødeaksjonene, beklager disse. Særlig fordi jødene fikk en skjebne, som ingen kunne tenkt seg muligheten av.

Men hvis man nå hadde hatt en mistanke om at aksjonene var noe helt annet enn det de ble utgitt for, hvilke muligheter hadde man for å slippe? Nekte ordre? Utelukket.- Det var vel i 1942 at tre pfm. i Oslo nektet å utføre ordre om ransakning, altså en helt ordinær tjenestehandling. De ble øyeblikkelig innsatt på Bredtveit. Saken fikk et etterspill, men det kan utelates her. I 1943 nektet pfm. Eilifsen å utføre en ordre. Han ble stillet for særdomstol og skutt.

Hvorfor rømte man så ikke til Sverige? En ugift statspolitibetjent forsøkte det. Han ble skutt. Den sjangsen kunne en familiemann ikke ta.

Politifolk som etter krigen ble trukket til ansvar for sine tjenestehandlinger i okkupasjonstiden, fikk sin dom, og den ble sonet. Men mange av de domfelte kunne jo ikke se på at deres familie, blant annet små skolebarn, ble trakassert. Det var imidlertid ikke mye man kunne gjøre, det mest nærliggende var å forandre navn og skole. Myndighetene godtok dette. Når man tenker på at disse barna i dag er voksne mennesker, som selv har skolebarn, skulle det vel være en plikt for en ansvarsbevisst person ikke å spre nyheter om navneforandringer i disse sakene!

beskjed om dette ved ankomsten til Oslo. Dette ble også gjort. Resultatet kjennes ikke.

Selv om det kanskje ikke har noen særlig betydning, kan det nevnes at X. ble irettesatt av sine overordnede, fordi han selv hadde deltatt i transporten! Han skulle ha blitt i Oslo og deltatt i aksjonen samme dag.

X. har blitt spurt om hvordan han kunne delta i en slik aksjon. Men spørsmålet var jo ikke om man ville delta eller ikke. Man fikk en ordre, og siden politiet var underlagt den militære straffelov, var det bare å vise militær disiplin. Politiet var tidligere gjort kjent med, at i henhold til internasjonal lov, hadde det plikt til å bistå okkupasjonsmakten.

Lovers tilbakevirkende kraft er en sak for seg og skal ikke berøres her. Men når det er hevdet at norsk lov går foran internasjonale lover i det omhandlede tilfelle, blir spørsmålet: Når skal internasjonale lover telle?

Det er grunn til å tro at politifolk som deltok i jødeaksjonene, beklager disse. Særlig fordi jødene fikk en skjebne, som ingen kunne tenkt seg muligheten av.

Men hvis man nå hadde hatt en mistanke om at aksjonene var noe helt annet enn det de ble utgitt for, hvilke muligheter hadde man for å slippe? Nekte ordre? Utelukket.- Det var vel i 1942 at tre pfm. i Oslo nektet å utføre ordre om ransakning, altså en helt ordinær tjenestehandling. De ble øyeblikkelig innsatt på Bredtveit. Saken fikk et etterspill, men det kan utelates her. I 1943 nektet pfm. Eilifsen å utføre en ordre. Han ble stillet for særdomstol og skutt.

Hvorfor rømte man så ikke til Sverige? En ugift statspolitibetjent forsøkte det. Han ble skutt. Den sjangsen kunne en familiemann ikke ta.

Politifolk som etter krigen ble trukket til ansvar for sine tjenestehandlinger i okkupasjonstiden, fikk sin dom, og den ble sonet. Men mange av de domfelte kunne jo ikke se på at deres familie, blant annet små skolebarn, ble trakassert. Det var imidlertid ikke mye man kunne gjøre, det mest nærliggende var å forandre navn og skole. Myndighetene godtok dette. Når man tenker på at disse barna i dag er voksne mennesker, som selv har skolebarn, skulle det vel være en plikt for en ansvarsbevisst person ikke å spre nyheter om navneforandringer i disse sakene!